

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

Žalobce: T. N.
bytem M., P.
proti

žalované: Česká televize, IČ 00027383
Kavčí hory, Praha 4

o žalobách proti rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 22. 4. 2015 a ze dne 25.9 2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 22. 4. 2015 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne 3. 3. 2015 a rozhodnutí České televize ze dne 3. 3. 2015 ve věci žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2012 o poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců žalované se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 25. 9. 2015 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne ze dne 17. 8. 2015 a rozhodnutí České televize ze dne 17. 8. 2015 ve věci žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců žalované se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobami podanými k Městskému soudu v Praze a vedenými pod sp. zn. 9A 138/2015 a 9A 238/2015 domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize uvedených v záhlaví tohoto rozsudku.
2. Rozhodnutím generálního ředitele České televize (dále také žalovaný) ze dne 22. 4. 2015 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České televize ze dne 3. 3. 2015, čj. LP 157/2015 o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2012 o poskytnutí informací o platových poměrech 11 zaměstnanců – členů managementu České televize, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
3. Rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 25. 9. 2015 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České televize ze dne 17. 8. 2015, čj. o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací o platových poměrech 9 zaměstnanců – členů managementu České televize, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
4. Spor mezi účastníky řízení vznikl v otázce, zda údaje o platových poměrech (platu, příplatků odměnách) bývalých i současných členů managementu České televize podléhají povinnosti poskytnout o nich informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, případně, co takovému postupu zveřejnění brání.
5. Z důvodu obdobných skutkových okolností a posouzení téže právní otázky aplikace ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím ohledně zveřejnění platových poměrů členů managementu České televize městský soud usnesením ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9A 238/2015-37 spojil obě podané žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9A 138/2015.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

6. Generální ředitel České televize (dále jen žalovaný) prvním napadeným rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015 rozhodoval ve věci žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2017 (doručené České televizi dne 18. 7. 2017) o poskytnutí informací již po druhé, a to poté, kdy její původní odvolací rozhodnutí, potvrzující odmítnutí žádosti Českou televizí v rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012, bylo zrušeno Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. 6A 156/2012 a kdy žalovaná sama v důsledku soudního rozhodnutí zrušila i prvostupňové rozhodnutí České televize.
7. Žalovaný druhým napadeným rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015 rozhodoval ve věci žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací, odmítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí České televize ze dne 17. 8. 2015.
8. V odůvodnění napadených rozhodnutí se žalovaný vypořádával s námitkami žalobce, že dle rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 55/2012-62 a Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 289/2011 a sp. zn. 6A 156/2012 je u členů vrcholného vedení České televize třeba poskytnout informace o platových poměrech bez dalšího.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

9. Žalovaný k této stěžejní odvolací námitce v prvním napadeném rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015 uvedl, že se řídil jak uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze, tak závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku pod č. j. 8 As 53/2012 ze dne 22. 10. 2014. Žalovaný má za to, že Česká televize požadavkům plynoucím ze závěrů rozhodnutí správních soudů vyhověla. Shledal splněným, že Česká televize v dalším řízení umožnila zaměstnancům, jejichž platebních poměrů se žádost týkala, se k žádosti vyjádřit. Česká televize také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu odmítla žádost žalobce o poskytnutí předmětných informací s odkazem na to, že tyto naplňují znaky obchodního tajemství, což představuje legitimní důvod pro omezení práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. To, že informace o nákladech na konkrétního zaměstnance může být obchodním tajemstvím povinného subjektu, rozsudek Nejvyššího správního soudu připouští. Žalovaný citoval z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a doplnil, že ani závěr rozsudku Městského soudu v Praze, který rozhodoval v intencích uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, nevyloučil, že by se v případě požadované informace nemohlo jednat o obchodní tajemství. Česká televize nadto ve svém rozhodnutí provedla test proporcionality mezi politickým právem na informace a právem České televize vlastnit majetek. Žalovaný dospěl k závěru, že v tomto případě je třeba upřednostnit právo na ochranu obchodního tajemství před právem žalobce na poskytnutí informací. Dle účelu zřízení České televize bylo třeba zohlednit, že při vykonávání veřejné služby Česká televize stojí v přímé konkurenci ke komerčním provozovatelům vysílání a dalším subjektům na mediálním trhu, k její kontrole tak nelze přistupovat jako ke kontrole jiných státních institucí. Výroční zprávy o hospodaření České televize procházejí jednáním a schvalováním v Poslanecké sněmovně. Požadovaná informace pro žalobce tak nemůže přispět k lepší kontrole nad vynakládáním veřejných prostředků, pokud žalobci nejsou známky mzdy a odměny u manažerů působících v jiných sdělovacích prostředcích. Žalovaný dále s odkazem na odbornou literaturu vysvětloval, že požadované informace splňují znaky obchodního tajemství v jejich materiální hodnotě – ocenitelnosti a s výjimkou mzdy a odměn generálního ředitele České televize, nejsou běžně dostupné. Požadované informace tak nejsou jen informacemi důvěrnými, ale naplňují i znak obchodního tajemství.
10. Žalovaný ke stěžejní odvolací námitce žalobce v druhém napadeném rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015, kromě obdobné argumentace jako v napadeném rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015 uvedl, že závěry rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10A 289/2011 byly přijaty před sjednávající judikaturou rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a z této judikatury vychází jen rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 6A 156/2012. Dle názoru žalovaného nedošlo k žádnému pochybení České televize ani, pokud tato vycházela z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, neboť bod 97 tohoto rozsudku připouští, že se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků výjimečně neposkytují. Za tuto výjimku lze považovat institut obchodního tajemství, a to i v případě, kdy ust. § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím považuje obchodní tajemství za absolutní důvod pro neposkytnutí informací. Důvody takové výjimky jsou pak uvedeny v bodě 83 rozsudku Nejvyššího správního soudu. Jestliže tento soud připustil obchodní tajemství jako výjimku, pak nelze přisuzovat tento stupeň ochrany jen některým zaměstnancům a jiným nikoliv. Ochrana je poskytována pouze obchodnímu tajemství, tj. k datům v něm obsaženým, která mají vztah ke konkurenceschopnosti v určitém tržním prostředí. Rozhodnutí České televize přitom obsahovalo dostatečné

odůvodnění toho, proč předmětné údaje nelze, právě s odkazem na znění zákonů a soudní judikaturu, poskytnout.

III. Žaloby

11. Žalobce v podaných žalobách nejprve uvedl skutečnosti, týkající se řízení předcházejících vydání napadených rozhodnutí.
12. Uvedl, že žádostí ze dne 16. 7. 2012 (doručena České televizi 18. 7. 2012 požádal Českou televizi podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí sdělení:
platových poměrů (plat, příplatky a odměny apod.) za období červenec 2011- červenec 2012,
výše odměn za období červenec 2011- červenec 2012 a
u všech odměn i sdělení jejich důvodů,
a to u 9 členů tehdejšího managementu České televize a 2 členů předchozího managementu České televize, jmenovitě uvedených v žádosti včetně jejich pracovního zařazení.
13. Žádostí ze dne 31. 7. 2015 (doručena téhož dne) požádal Českou televizi podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí sdělení:
platových poměrů (plat, příplatky a odměny apod.) za roky 2012, 2013, 2014 a 2015 (u r. 2015 k datu vyřízení žádosti),
důvodu mimořádných odměn za roky 2012, 2013, 2014 a 2015,
a to u 9 členů tehdejšího managementu České televize, jmenovitě uvedených v žádosti včetně jejich pracovního zařazení, (u některých pouze za období v těchto funkcích).
14. Žalobce uvedl, že uvedeným žádostem nebylo vyhověno a Česká televize žádosti odmítla v podstatě s tím, že právo na ochranu soukromí jejích zaměstnanců převažuje nad právem veřejnosti na informace. Tento závěr byl ve vztahu k první žádosti ze dne 16. 7. 2012 (doručené žalované televizi dne 18. 7. 2012) předmětem přezkumu Městským soudem v Praze v rozsudku pod sp. zn. 6A 156/2012, v němž tento soud nepřistoupil na posuzování žádosti z hlediska principu proporcionality zájmů, odvolací rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Obdobně i předchozí rozsudek Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 289/2011 ve zcela analogické věci odmítl závěr žalované o nemožnosti poskytnout informace o platových poměrech 2 zaměstnanců České televize na postu ředitelů a nařídil požadované informace poskytnout.
15. Žalobce namítal, že i přes uvedenou judikaturu Česká televize v následujících předmětných řízeních, týkajících se předmětných žádostí žalobce, opětovně odmítla požadované informace poskytnout s odůvodněním, že tyto informace naplňují znaky obchodního tajemství stanovené v § 504 občanského zákoníku. Žalobce tedy namítá, že postup žalované je v rozporu s uvedenými rozsudky Městského soudu v Praze a dále i s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012-62, neboť členové vrcholného vedení České televize naplňují definici vedoucích zaměstnanců, u nichž je třeba informace o platech bez dalšího poskytnout.
16. Žalobce má za to, že otázka zveřejnění platových poměrů nejvyššího vedení České televize již byla zodpovězena uvedenými rozsudky a není důvodu žalobcem požadované informace neposkytnout. K úvaze České televize, že údaje o platech a odměnách jsou obchodním tajemstvím, žalobce odkázal na svou argumentaci v odvolání a vyslovil názor, že údaj o platech a odměnách nenaplnuje třetí znak obchodního tajemství, jímž je ocenitelnost. Obchodní tajemství musí mít penězi vyjádřitelnou hodnotu, musí být zpeněžitelné, tím

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

mohou být např. určité technologické postupy, receptura či jedinečné výrobní postupy. Žalobce poukazuje na to, že Česká televize zaměnila obchodní tajemství za důvěrnou informaci ve smyslu ust. § 1730 občanského zákoníku. Dle žalobce rovněž není naplněn ani čtvrtý znak obchodního tajemství, podle něhož musí být obchodní tajemství v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Plat manažerů České televize žalobce považuje, vzhledem k působení některých z nich i v komerčních televizích, za dostupný a známý.

17. Z uvedených důvodů se žalobce v podaných žalobách domáhal vydání rozsudku, jímž by soud zrušil obě napadená rozhodnutí generálního ředitele České televize i prvostupňová rozhodnutí České televize a současně žalovanému nařídil, aby do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci informace v rozsahu požadovaném v žádostech žalobce ze dne 16. 7. 2012 a 31. 7. 2015.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, považoval námitku žalobce, že Česká televize nerespektovala právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze, za pouhé obecné tvrzení, které nereflektuje podrobné odůvodnění žalované, proč není rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zatíženo vadou nerespektování právního názoru Městského soudu v Praze. Žalobce tak ohledně názoru soudu, ale i žalobními tvrzeními o absenci znaků obchodního tajemství jen opakuje námitky uplatněné jím již v odvolání, aniž by zpochybňoval a konkrétně napadal závěry žalované v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je proto toho názoru, že žalobce neuvádí žádné konkrétní žalobní důvody proti jeho závěrům, jimiž žalovaný již odvolací námitky žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudcích č. j. 8As 83/2013-83 a č. j. 2 Afs 37/2012-47, jejichž závěry lze aplikovat i na vztah žaloby k rozhodnutí správních orgánů, má za to, že soud se žalobními námitkami žalobce může zabývat toliko v obecné rovině, tj. zda jsou závěry napadeného rozhodnutí přezkoumatelné, vnitřně konzistentní a s principy obecné a právní logiky. Ve zbývajícím žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí České televize, které považuje za správné a vydané v souladu se zákonem.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě, směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, kromě výhrad k obecnému pojetí žalobních námitek, poukázal na podrobné zdůvodnění znaků obchodního tajemství v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí České televize včetně znaku ocenitelnosti a běžné nedostupnosti údajů, tvořících obchodní tajemství, a poukázal na to, že pojem „ocenitelnosti“ nelze zaměňovat se „zpeněžováním“, jak žalobce tvrdí. Česká televize objasnila, proč mají předmětné informace konkrétní cenu pro ni i pro její konkurenty a jaké náklady by žalovaný mohl nést v důsledku jejich prozrazení. Poukázala na úpravu obsaženou v ust. § 1730 občanského zákoníku a smysl institutu důvěrných informací, podle kterého tyto informace mohou naplňovat i znaky obchodního tajemství, kdy rozhodující je zájem osoby na utajení takových informací. Žalovaný se dále vyjádřil ke způsobu určení platu dvou manažerů České televize, kteří působili i v komerčních televizích, a k ochraně těchto informací v konkurenčním prostředí. Pro úplnost žalovaný dodal, že Česká televize již v dřívější rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012 sdělila žalobci celkovou částku vyplacenou na mzdách včetně odměn managementu České televize v obdobích leden - červen 2011 a leden - červen 2012. Žalobce tak již dříve měl možnost udělat si představu o tom, jaké peněžní prostředky Česká televize na

odměňování svého managementu vynakládá a provést tak veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky České televize, aniž by bylo zasaženo do obchodního tajemství a soukromí konkrétních osob.

20. V odůvodnění obou rozhodnutí žalovaný rovněž přisvědčil dalšímu důvodu odmítnutí požadovaných informací, shledaného v rozhodnutí České televize, jímž je ochrana osobních údajů podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a dále ochrana soukromí a údajů osobní povahy dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.
21. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podané žaloby zamítl.

V. Repliky žalobce a dupliky žalovaného

22. Žalobce se v podaných replikách v návaznosti na judikaturu Městského soudu v Praze dovolával stejných závěrů o povinnosti poskytovat informace o veřejných prostředcích, vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014, konkrétně v bodu 97, podle kterého je povinnost informace o platech vedoucích zaměstnanců bez dalšího poskytnout. K argumentaci žalované, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím a k bodu 83 zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který připouští možnost výjimečného neposkytnutí informace z důvodu obchodního tajemství, žalobce uvedl, že tato argumentace ob stojí pouze pro případy, že požadavek na zveřejnění platových poměrů se netýká zaměstnanců v řídicích pozicích, tedy těch, kteří nerozhodují o výdajích s dopadem na hospodaření povinného subjektu. Obranu žalovaného považoval také za vyvrácenou zněním ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.
23. Žalovaný ve svých duplikách polemizoval s následnou argumentací žalobce rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Poukazoval na to, že bod 97 zmíněného rozsudku nestanoví absolutnost poskytování informací a v bodu 83 je připuštěna výjimka pro ochranu obchodního tajemství v případě, kdy náklady na zaměstnance jsou parametrem jeho konkurenceschopnosti v tržním prostředí a s ohledem na to mohou být takové náklady chráněny jako obchodní tajemství. K uvedenému dodal, že tento závěr nemohl Nejvyšší správní soud učinit pouze ve vztahu k určitému typu zaměstnanců, neboť by tím vytvářel jednoznačnou nerovnost mezi zaměstnanci a jejich ochranou. Žalovaný dále připomněl, že kontrola veřejnosti ve vztahu k České televizi je zajištěna prostřednictvím Rady České televize ustanovené zákonem č. 483/1991 Sb., která sleduje a kontroluje hospodaření České televize a v souvislosti s odměňováním žalobcem jmenovaných osob nevyvstaly žádné pochybnosti o nehospodárném vynakládání veřejných prostředků.

VI. Původní řízení před Městským soudem v Praze

24. Městský soud po spojení věcí a projednání podaných žalob v jednom řízení rozsudkem ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9A 138/2015-97 shledal podané žaloby důvodnými, zrušil obě rozhodnutí žalovaného i České televize a současně České televizi nařídil, aby žalobci poskytla informace v rozsahu požadovaném v žádostech žalobce o poskytnutí informací.
25. Městský soud vyšel z právní úpravy dané ustanoveními § 8a, § 8b odst. 1 a § 9 odst. 1 a 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, zhodnotil ústavněprávní rovinu věci, spočívající ve střetu práva na informace s jinými ústavě zaručenými právy dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

26. Městský soud v původním řízení rozhodoval v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, který po novelizaci zákona provedené zákonem č. 61/2006 Sb. shledal, že právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní, ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova „poskytne“ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Proč je tomu absolutně tak, následně Nejvyšší správní soud judikoval ze systematiky zákona a již z úvahy zákonodárce o proporcionalitě chráněných zájmů, promítnuté do citovaných ustanovení. Vycházel z toho, že podmínky, kdy informace poskytnout, jsou již dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím byly oproti tomu shledány ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Připomněl, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“ (viz body 47 a 48 citovaného rozsudku).
27. Městský soud ve svém rozsudku aplikoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. A to proto, jak výslovně uvedl, že *„úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“*.
28. Z tohoto pohledu jak městský soud v původním řízení v této věci, tak i v důsledku rozhodnutí městského soudu ve věci sp. zn. 6A 156/2012, usoudil, že pro řešení sporu mezi žalobcem a Českou televizí není relevantní argument opřený o posuzování přiměřenosti zájmů, který se přes rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, opětovně objevuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015, neboť žalovaná zde zcela jednoznačně hodnotila, že v tomto případě je třeba upřednostnit právo na ochranu obchodního tajemství před právem žalobce na poskytnutí informací. Městský soud proto

shledal, že žalovaný v obou napadených rozhodnutích postupoval v rozporu s premisou rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vycházet toliko ze systematiky zákona, která již zakotvuje úvahu o upřednostnění veřejného zájmu na poskytování informací ohledně příjemců veřejných prostředků na úkor zájmů ostatních, s výjimkami výslovně v zákoně stanovenými.

29. K ústavní konformitě upřednostnění práva na informace, dle výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím trpěl z hlediska tohoto testu ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby. Tyto úvahy právě zahrnují body 75 až 86 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, tedy včetně žalovaným argumentovaného výkladu v bodě 83.
30. Městský soud v Praze přisvědčuje žalovanému v tom, že Nejvyšší správní soud skutečně v bodu 83 připustil výjimku pro neposkytnutí informace o nákladech na zaměstnance, jsou-li tyto náklady parametrem konkurenceschopnosti v tržním prostředí, přičemž připustil možnost jejich ochrany jako obchodního tajemství, učinil tak však v návaznosti na zevrubné pojednání o možných výjimkách pro případy podružného a okrajového (marginálního) veřejného (nikoliv soukromého) zájmu na zveřejnění určité oblasti hospodaření veřejné sféry. Nicméně takovou možnost výjimky z ustanovení zákona § 9 odst. 2 pojal, aniž by se podrobněji zabýval tím, kdy a za jakých podmínek lze platové poměry v konkurenčním prostředí skutečně považovat za náklady naplňující znaky obchodního tajemství a aniž by následně ve stěžejní části svého rozsudku pod bodem III.2.4, týkajícího se kritérií aplikace zásady proporcionality, nastínil situace, kdy by platové poměry mohly představovat obchodní tajemství.
31. Uvedenou pasáž rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu městský soud v původním řízení pojal tak, že podstatu uvedených úvah lze nalézt v obecně pojatém korektivním principu zásady přiměřenosti tam, kde by nebylo možné dosáhnout ústavní konformity aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy limitované užití testu proporcionality Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku připustil za následujících podmínek: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací.
32. Na základě všech právních názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem a vedoucích k závěru, že informace o platových poměrech příjemců veřejných prostředků na vedoucích postech povinného subjektu, majících vliv na hospodaření a činnost tohoto subjektu, se zásadně poskytují (bod 97 rozsudku), neměli Česká televize, žalovaný ani soud v původním řízení důvod judikatorně aplikovat jen dílčí, blížeji nerozvedenou úvahu Nejvyššího správního soudu (viz bod 83 – úvaha „navíc“) tak, že by na základě této úvahy, bez kontextu s dalšími, stěžejními částmi rozsudku rozšířeného senátu a v rozporu s ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, vyložili, že požadované informace o

platových poměrech zaměstnanců České televize jsou obchodním tajemstvím, které vzdor ust. § 9 odst. 2 cit. zákona nelze poskytnout.

33. S ohledem na zásadní judikatorní náhled na provedení testu proporcionality chráněných zájmů již *zákonodárcem* a na to, že napadená rozhodnutí nebyla ani postavena na „limitovaném užití testu proporcionality“ z hlediska ochrany osobních údajů, a to vzhledem k pracovním pozicím osob, jichž se žádost o poskytnutí informací o platech týkala, kdy tedy převažoval důvod odmítnutí žádosti pro závažnost obchodního tajemství, městský soud v původním řízení neshledal důvody pro odmítnutí požadované informace, a proto zrušil napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí České televize a povinnému subjektu – České televizi nařídil požadované informace poskytnout.

VII. Řízení před Nejvyšším správním soudem

34. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9A 138/2015-97 byl ke kasační stížnosti České televize zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2018, č. j. 7 As 366/2017-54 v důsledku nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017, jímž byla odlišně posouzena otázka testu proporcionality mezi posuzovanými ústavními právy a jímž byl rozšířen výčet kritérií, která je třeba při hodnocení možnosti poskytování informací o platech zvažovat. Nejvyšší správní soud nejprve setrval na významnosti rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, o vzájemném vztahu ústavně zaručeného práva na informace a případného zásahu do dalších konkurujících práv. Uvedl, že městský soud v době, kdy o žalobách rozhodoval, správně vycházel především z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, přičemž nevyloučil určitý korektiv při převzetí zásady proporcionality ze zákona, nicméně z důvodu pozice zaměstnanců České televize neshledal potřebu jeho užití. Nicméně Nejvyšší správní soud nemohl nepřihlídnout rovněž k rozhodnému nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, tedy z doby krátce po rozhodnutí městského soudu v této věci. Tento nálezn se zabýval výkladem ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, (konkrétně šlo o poskytnutí informace o platech úředníků jako veřejných činitelů). Ústavní soud v této souvislosti zdůraznil čtyři „prahová kritéria“ rozhodná pro posouzení odmítnutí poskytnutí informací ve vztahu k právu žadatele na svobodu projevu, a to 1) účel vyžadované informace, 2) povaha vyžadované informace, 3) role žadatele, 4) existence a dostupnost informace. Dle Nejvyššího správního soudu tak nadále již nelze vycházet z toho, že potřeba proporcionálního posouzení práva na informace o příjemech veřejných prostředků se promítla již do úvahy zákonodárce při formulaci § 8b informačního zákona. Výčet kritérií, která je třeba při rozhodování zvažovat tak není rozhodnutím rozšířeného senátu vyčerpán.
35. V důsledku nálezu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, aby městský soud v dalším řízení posoudil, zda lze žalobci v této věci vyhovět i při zohlednění kritérií stanovených Ústavním soudem v posléze vydaném nálezu. Učinil tak současně s poukazem na procesní vadu, spočívající v tom, že městský soud, nařídil-li žalované přímo dle ust. § 16 odst. 4 informačního zákona poskytnutí informací, nevzal v řízení za osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 s.r.s. ty osoby, kterých se požadované informace týkaly.

VIII. Řízení před Městským soudem v Praze po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

36. Městský soud v Praze, vázán právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, přistoupil k novému posouzení, za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a stávající judikatuře s nově vymezenými kritérii testu proporcionality vyhovět žádostem žalobce nebo zda jsou dány důvody pro odmítnutí informací.
37. V první řadě je třeba, nyní již jen ve stručnosti, při znalosti věci účastníky a soudem, vymezit skutkový a právní základ nastíněné otázky.
38. Skutkovým základem je, že žalobce v podaných žádostech požadoval poskytnutí informací o platových poměrech (platu, příplatků a odměn), včetně důvodů vyplacení odměn konkrétně jmenovaných osob, pracujících v bývalém či současném managementu České televize. Osobami dotčenými žádostí byli řídící pracovníci České televize. Rozhodnutím České televize byly požadované informace odmítnuty z důvodu ochrany soukromí a osobních údajů a z důvodu ochrany obchodního tajemství, jímž měla být výše příjmů zaměstnanců České televize jako významná konkurenční skutečnost.
39. Právním rámcem je zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanoveních týkajících se a ochrany soukromí a údajů osobní povahy (§ 8a , § 8b) a obchodního tajemství (§ 9), zákon o ochraně osobních údajů v ust. § 4 písm. a), dále rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 55/2012-62, nález Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 366/2017 v této věci, rozsudek v obdobné věci č. j. 3 As 211/2017-20 a právo Evropské unie.
40. Judikatorní vývoj vycházející z nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 (oproti rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) nyní konvaliduje závěry České televize a žalovaného, pokud reviduje závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v tom, že nadále již nelze vycházet z premise, že při posuzování jednotlivých konkrétních případů není třeba provádět test proporcionality chráněných práv a že tento test provedl zákonodárce sám. Naopak Ústavní soud výslovně konstatoval, že *žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry podmínil splněním následujících podmínek: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozor veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (viz odst. 125 nálezů).*
41. Ústavní soud v článku 126. a 127. nálezů poukázal na to, že *„Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Požadavek*

"přiměřenosti" je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu).

42. Z výše citovaných ustanovení nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 vyplývá, že Ústavní soud zde vymezil jako nezbytnou podmínku, kterou je povinný subjekt povinen splnit před vydáním rozhodnutí o poskytnutí informací o platu a odměnách zaměstnance, provedení testu proporcionality, zahrnující posouzení skutečnosti, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda:
 - a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu,
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu,
 - c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“ a
 - d) informace existuje a je dostupná.
43. Použití principu proporcionality musí vycházet ze zásady, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobními údaji, spadajícími pod ochranu článků 10 Listiny a 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před zasahováním do soukromého života a umožňujících předvídatelnost jednotlivce na ochranu svého soukromí ve vztahu k údajům, které jsou shromažďovány, zpracovávány a šířeny. Uvedené znamená, že legitimní právní základ pro poskytnutí informací by měl být zřejmý a předvídatelný. Dosavadní rozhodovací praxe správních soudů, vycházející ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tak byla Ústavním soudem revidována a tato revize je souladná i s bodem 40 Preambule nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, podle kterého *„odkazy v tomto nařízení na právní základ či legislativní opatření neznamenaí nutně legislativní akt přijatý parlamentem, aniž jsou dotčeny požadavky vyplývající z ústavního řádu dotčeného členského státu. Tento právní základ či legislativní opatření by však měly být jasné a přesné a jejich použití by mělo být předvídatelné pro osoby, na něž se vztahují, jak to vyžaduje judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a Evropského soudu pro lidská práva“*. Ústavní soud opětovně v dalším nálezu IV. ÚS 1200/16 poukázal na důsledky dosavadní praxe správního soudnictví, podle kterých byly povinné subjekty nuceny *bez dalšího* informace o platových poměrech zaměstnanců poskytovat.
44. Ačkoliv v daném případě Česká televize uvádí, že test proporcionality provedla, s čímž se žalovaný ztotožnil, nelze jejich úvahy v napadených rozhodnutích shledat odpovídajícím požadavkům (kritériím) vymezeným v nálezu Ústavního soudu (čl. 125 nálezu). Uvedený výčet kritérií, jako dosud nejudikovaný správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu, tak rozšiřují rozsah testu proporcionality nejen na skutková zjištění, zda jde o příjmy z veřejných prostředků pro určité osoby a ve významných pozicích, ale i na *účel vyžádání a povahu informace z hlediska veřejného zájmu* (kritérium ad a). To zahrnuje nezbytnost zjištění, s jakým záměrem byla informace žadatelem vyžádána, případně, jak s ní bude naloženo, a zejména, zda informace přispěje k diskusi ve věcech veřejného zájmu. Lze jen usuzovat, že takto bude na žádost nahlíženo zřejmě v kontextu s poměry povinného subjektu nebo ve vztahu k povinné osobě či okolnostem, které se jí týkají. V tomto směru bude účel žádosti sloužit také k posouzení, jaké informace v rámci zásady

přiměřenosti mohou postačovat k dosažení účelu žádosti, zda konkrétní ve vztahu ke každé z dotčených osob nebo údaje obecnější, např. o určitém vyplaceném objemu mezd v určitém období, či jiný způsob zveřejnění příjmů, apod.

45. Mají-li být v odpovědi na žádost o informace použity osobní údaje, mohou být v souvislosti s posouzením účelu žádosti návodem, lze říci „dílič“ hlediska nastíněná v bodu 50 Preambule nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), podle které *„Zpracování osobních údajů pro jiné účely, než jsou ty, pro které byly osobní údaje původně shromážděny, by mělo být povoleno pouze v případě, kdy je slučitelné s účely, pro které byly osobní údaje původně shromážděny.S cílem zjistit, zda je účel dalšího zpracování slučitelný s účelem, pro který byly osobní údaje původně shromážděny, by měl správce, po splnění všech požadavků na zákonnost původního zpracování, vzít mimo jiné v úvahu jakoukoliv vazbu mezi těmito účely a účely zamýšleného dalšího zpracování, kontext, v němž byly osobní údaje shromážděny, zejména přiměřená očekávání ohledně dalšího použití osobních údajů, která mají subjekty údajů na základě svého vztahu se správcem, povahu osobních údajů, důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů a existenci vhodných záruk jak během původních, tak během zamýšlených dalších operací zpracování. Pokud subjekt údajů udělil souhlas nebo pokud je zpracování na základě práva Unie nebo členského státu, které představuje v rámci demokratické společnosti nezbytné a přiměřené opatření s cílem zajistit zejména důležité cíle obecného veřejného zájmu, měl by správce mít možnost dalšího zpracování osobních údajů bez ohledu na slučitelnost účelů. V každém případě by mělo být zajištěno, že budou uplatňovány zásady stanovené v tomto nařízení, a zejména že bude subjekt údajů o těchto jiných účelech a o svých právech, včetně práva vznést námitku, informován.“*
46. Ve sledu uvedeného soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3As 211/2017 v obdobné věci, vydaný již po předmětném nálezu Ústavního soudu, v němž Nejvyšší správní soud ve věci žádosti o informaci o přijetí odškodnění z veřejných prostředků konkrétní osobou objasnil důvody, pro které je informace, kterou žalobkyně požadovala, osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Uvedl, že není pochyb o tom, že se jedná o informaci, týkající se soukromí dotčené fyzické osoby, která požívá ochrany ve smyslu § 81 a násl. občanského zákoníku. V té věci kasační soud nesouhlasil se závěrem městského soudu, že se daná informace „zjevně dotýká veřejného financování, čímž se dostává mimo soukromou sféru fyzické osoby do sféry veřejné“, k čemuž současně uvedl, že za soukromou je nutno považovat zásadně každou osobní informaci o člověku, která jím nebyla určena k veřejnému využití, vždy se přitom musí jednat o informaci, kterou lze přiřadit ke konkrétnímu člověku. To je ostatně i v nyní projednávané věci splněno.
47. S prvním kritériem souvisí i posouzení toho, zda se *informace týká veřejného zájmu* (kritérium ad b). U tohoto kritéria lze předpokládat, že to nejpravděpodobněji může být zájem o činnost povinného subjektu či poměry v něm nebo porovnání s poměry jiných obdobných subjektů.
48. Dalším, zcela novým kritériem nastíněným Ústavním soudem, se stala, doposud pro soudy nerelevantní, *role žadatele (kritérium ad c)*. Žádosti žalobce neobsahují žádné zmínky či skutečnosti o osobě žalobce a k jakému účelu mají být požadované informace užity ve veřejném zájmu a v čem tento zájem spočívá ve vztahu k povinné osobě. Takové skutečnosti nejsou nastíněny ani v podané žalobě a nelze je dohledat ani ve správním spise.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Nelze tedy bez dalšího seznat, jakou úlohu při vyžádání informace žalobce plní ve vztahu k veřejnosti ve smyslu nálezu Ústavního soudu. Žalovaný a Česká televize nemohli proto ani posoudit, zda sledovaného účelu nelze dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčené osoby. Aby mohl povinný subjekt výše uvedené povinnosti dostát, je třeba, aby měl k dispozici potřebné poznatky a indicie, které mu umožní provedení takového testu.

49. Za této situace dospěl soud k závěru, že je tedy třeba, aby žalovaný nejprve vyzval žadatele ke sdělení, popř. doložení potřebných skutečností či indicií, které mu umožní provést test proporcionality tak, aby byl schopen posoudit a vypořádat se se všemi podmínkami pro poskytnutí či odmítnutí požadovaných informací ve smyslu výše citovaného čl. 125. nálezu Ústavního soudu.
50. Z hlediska *existence a dostupnosti* informace (kritérium ad d) městský soud k posouzení tohoto kritéria postrádá dostatečnou oporu ve správním spise, pokud jde o požadovanou informaci o důvodech vyplacení příplatků či odměn, které nejsou pravidelnými příjmy, tedy informací, jejichž znalost a dostupnost lze přičítat České televizi.
51. Z uvedených důvodů a rozsahu skutečností, které je k žádostem žalobce na základě nálezu Ústavního soudu zapotřebí zkoumat, nepostačují dosavadní podklady správního řízení ani dosavadní argumentace žalovaného a České televize v rozhodnutích, byť založená na testu proporcionality, však přdestřená toliko v obecné poloze. To tím spíše, že žalovaný se při přezkumu rozhodnutí České televize zabýval povětšinou otázkou obchodního tajemství a jen okrajově a zcela nedostatečně se vyjádřil k testu proporcionality ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů dotčených osob. To přesto, že zejména o tato práva jsou opřena rozhodnutí České televize a žalobce se v odvoláních dovolával svého práva na informace s odkazem na judikaturu Městského soudu v Praze a rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, právě k ust. § 8a a 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. V případě ochrany obchodního tajemství nelze opomenout, že kromě úvah Nejvyššího správního soudu v rozsudku rozšířeného senátu, je třeba omezení práva na informace z důvodu existence obchodního tajemství rovněž posuzovat i z hlediska dalších definičních znaků obchodního tajemství, např. odkdy lze na určitou hodnotu pohlížet jako na obchodní tajemství (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9As 448/2017, bod 37.) Soud proto v rozhodnutích žalovaného postrádá přezkumnou argumentaci k testu proporcionality z hlediska ochrany soukromí a osobních údajů dotčených osob a v rozhodnutích České televize aplikaci testu proporcionality, který by ve smyslu kritérií vytýčených Ústavním soudem v jeho nálezu porovnal dotčená základní práva a vyhodnotil, zda lze a v jaké přiměřené podobě žalobci požadované informace poskytnout.
52. Na základě aktuální judikatury a nově vymezených kritérií při aplikaci principu přiměřenosti soud v nyní posuzované věci neměl podmínky k tomu, aby přímo podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodl o povinnosti České televize požadované informace poskytnout, neboť spisový materiál tohoto povinného subjektu k tomu neposkytuje náležitou oporu. V souzené věci zbývá došetřit řadu skutečností, které by přispěly k posouzení kritérií, nově vymezených Ústavním soudem pro účely aplikace ust. § 8a a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle výsledků provedeného testu proporcionality z hlediska uvedených ustanovení cit. zákona pak povinný subjekt uváží (dle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu), zda je na místě argumentovat porušením obchodního tajemství.

IX. Závěr

53. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadená rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc dle § 78 odst. 4 vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání, neboť k tomu byly dány podmínky ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., když skutkový stav, který vzali žalovaný a povinný subjekt za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění.
54. Protože soud zrušil napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a zavázal je zásadním doplněním řízení, nebylo potřebné a ani hospodárné, aby v tomto řízení před soudem a před novým rozhodováním správních orgánů napravoval vady, které mu vytkl Nejvyšší správní soud a které spočívaly v tom, že městský soud v původním řízení neumožnil osobám, na jejichž platové poměry mířily žádosti žalobce, aby vystupovaly jako osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 s.ř.s. Městský soud následně v tomto novém rozsudku již nerozhodl o uložení povinnosti České televizi poskytnout informace podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale rozhodnutí správních orgánů pouze zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Lze tedy vycházet z toho, což ostatně reflektuje i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozhodnutí (bod 30), že zrušením žalobou napadeného rozhodnutí se současným vrácením věci k dalšímu řízení vzniká dotčeným osobám procesní prostor uplatňovat svá práva v dalším řízení, resp. uplatňovat je také při následném soudním přezkumu. V případě postupu soudu dle § 16 odst. 4 cit. zákona tak tomu však není. Proto z důvodu způsobu soudního rozhodnutí v této věci a nového prostoru ve správním řízení nebylo nutné vést přezkumné řízení za účasti dotčených osob ve smyslu § 34 s.ř.s. a vyžadovat jejich vyjádření k žalobám, které ostatně obsahují toliko odkaz na judikaturu, která však byla v otázce principu proporcionality překonána nálezem Ústavního soudu. Dotčeným osobám je nyní dán prostor znovu se ve správním řízení, a to ve větším rozsahu, vyjadřovat k věci z hlediska nových kritérií testu proporcionality nastolených Ústavním soudem, k nimž bude, jak je výše uvedeno, třeba doplnit řízení. Dotčené osoby pak mohou uplatnit svá práva případně i v následném soudním přezkumu.
55. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, spočívající v zaplacení soudních poplatků z podaných žalob ve výši 6000 Kč. Žalovanému správnímu orgánu vznikly jen náklady v souvislosti s kasační stížností, avšak v rámci jeho běžné činnosti. Ve smyslu § 60 s.ř.s. žalovanému jako správnímu orgánu v této věci náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. leden 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu